

Egy hajnal

Közeledik az este, minden csendes
A lepke lámpánk körül vígan repdes.

Örömeben elrepült, ki tudja hova
Nem láttuk többet aznap éjszaka.

Így repült el a sok barát és szerelem
Annak sincs meg ma már a fele sem.

Rövid kis életünk lapjai
Mulandók mint a tiszavirág napjai.

Hárman ültünk este, csendesen
Elmélázva, és gonddal terhesen.

Mindenkinek volt egy kedvese
A baj csak a volt, és hogy még szeret e...

Szóba kezd most az egyik, hallgatjuk
Figyelmesen, pedig át is alhatjuk.

Hallottuk már ezer meg egyszer
És pillantunk a másokra, Te is kezd el!

A történet szinte egyezik, nincs mese
Hisz mindhármunknak egy volt kedvese.

Könnyben áznának Csokonai pillái
Ha megtudná, élnek még Lillái.

De a remények ma is csalfák, és vakok
Mégis újra nyúlnak érte lábak és karok.

Az ember erre született és nem szeretni
Szophoklész tévedett bizonyosra venni.

Csillagos az ég, ragyog a Szíriusz
Lelked sötét, és már csak sírni tudsz.

Telt az idő, és aludni tért két alak
Remény és csalódás... Bennem van a lak!

Én magam nem voltam fáradt
Útra indultam, mint folyó mi megáradt.

Tiszta volt az ég is, akár a tér
És szomjasan lengett a fa, mint aki inni
kér.

Hajnal volt, csak egy nénike sétált
Végezve jól megszokott dolgát.

A nap még épp csak melengetett
Fénye tűrte, ki rá szemet vetett.

Fejemben még az este szavai
De elnyomják lassan egy madárka dalai.

Újra megindul az élet, újra sietünk
De majd egyszer a tér padján megint
leülünk.

A téren most senki nem andalog
Ó ti magányos, szép hajnalok.